

„Magyarország nem pusztul, hanem tisztul”

Akkor, 2004. december 5-én este, amikor a népszavazás eredményeit döbbenetesen figyeltük a televízió képernyőjéről és az egyik idióta tévésztár, valami Hajós nevezetű senkiházi röhögve mászkált talán éppen a Parlamentben, kicsúfolva az egész nemzetet, akkor az elkeseledés és a reménytelenség óráiban is tudtuk, hittük, van, létezik egy másik Magyarország is, nem csak az eltaszító, a mostoha, a minket megtagadó, hanem egy olyan, amely még tudja: a nemzet egy és oszthatatlan, minden „hivatalos álláspont”, minden szocialista és liberális kirekesztés ellenére is!

És alig néhány hónap múltán, 2005 húsvétjától Tihanyból elindult a Feltámadási Menet, amelynek célja az volt, hogy hirdesse mindenütt a Feltámadott Krisztussal való szövetségünket, s nemzeti újjászületésünk tiszta vágóját. Tihanytól Csíksomlyóig mintegy kétezer kilométeres utat tettek meg a zarándokok, miközben jártak minden utódállam magyarok lakta területein.

Idén a szervezők olyan vidékek magyarjait is bevonták a zarándokútba, ahova tavaly a Feltámadási Menet nem jutott el, ezért a zarándoklat egyik ága Zamárdiból dél nyugati irányba indult el, majd a szlovéniai magyaroktól visszafordulva Baranyán, a szerbiai Délvidéken és az Alföldön át a Maros völgyében lépett be Erdélybe, s haladt Csíksomlyó felé. A másik ág Tihanyból nyugat felé haladt, Sopronnál keletre fordulva a Felvidéket, Észak-Magyarországot, Kárpátalját, majd Debrecen környékét, a Szilágyságot és Kalotaszegetet érintve érte el Csíksomlyót.

A feltámadási menetek egy Árpád-kori jelvényt, egy szárnyas keresztet vittek magukkal. Ezt a keresztet úgy faragták ki fából, hogy nagypénteken a tihanyi kálvária feszületénél délután három órakor ketté lehetett választani, s mindkét útvonalon egy teljes értékű jelvény haladt végig. Ez a kettéválasztott kereszt a szakrális jelentőséggel bíró Csíksomlyón vált újra eggyé a pünkösdi búcsúban.

Tihany, Zamárdi, Vörösmart, Palkonya, Tornyiszentmiklós, Vitnyéd, Komárom, Izsa, Hévízgyörk, Hatvan,

Eger, Hajdúnánás, Nagyszőlős, Nevetlenfalva, Szatmárnémeti, Kisbács, Csej, Kebele, Agárd, Jedd, Tófalva, Farkaslaka, Szentegyházafalu, Csíkszereda, Bácskossuthfalva, Horgos, Királyhelme, Munkács, Gyergyószentmiklós, Göntérháza, Déva, Dicsőszentmárton, Szamosújvár – csak néhány azon települések közül, amelyeken a Feltámadási Menet áthaladt. (Mit tudnak, mit éreznek ezekből a nevekből azok, akik a december 5-ei népszavazás előtt habzó szájjal testvér testvér ellen uszítottak?)

Végezetül álljon itt két idézet a zarándoklat emlékkönyvéből, és köszönettel olvassuk Gál Péter Józsefnek, a Feltámadási Menet egyik eszmei szerzőjének és gyakorlati megvalósítójának gondolatait:

„Nagypéntek fájalmát húsvét öröme gyógyította meg. December 5-e sebeit hivatott ez a zarándoklat begyógyítani. Az a sok kéz, amely hordozza a jelvényt, sok ezer kézfogást jelent” (Dr. Korzenszky Richárd, Tihany)

„Magyarország nem pusztul, hanem tisztul.” (Mária Natália nővér, Zamárdi)

„...A mi csekély áldozatunk nemzetünkért, benne kemény szívűbb földijeinkért, és a 2004. december 5-én nem-et mondottakért, vagy a szavazástól elfordultakért meghoztatott!

Igen, nem felejthetünk! Aki akkor nem-re buzdított, azóta sem tette jóvá nemzettagadó bűnét. Ezidáig se bocsánatkérés a magtagadottak felé, se a tévedés beismerése, se jóvátétel különböző intézkedésekkel nem történt. Ez a magyar lélek ellen elkövetett bűn azóta is fennáll! Engem egyáltalán nem érdekel e szempontból, hogy dübörög-e a gazdaság vagy sem. Egy mohácsi csatával, vagy az 56-os szabadságharcot vérbefojtó muszkabehívással egyenértékű bűn hat, és mérgezi ma is a magyar lelkeket. Hála Istennek, vannak azonban jószándékú kisemberek, akik már rádöbbsentek, hogy december 5-én rosszul döntöttek, és már átálltak hozzánk, az igenlők-höz.” (Gál Péter József, Zamárdi)

Nagygyörgy Zoltán fotói a horgosi templomban készültek.